

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **G. S.**, zast. Mgr. Vladimírem Šteklem, advokátem, se sídlem v Brně, Klíny 35, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2006, č. j. 32 Az 9/2006 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 9. 2006, č. j. 32 Az 9/2006 - 22, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2005, č. j. OAM-2062/VL-20-08-2005, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl pro neplnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Samostatným podáním požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelů již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu,

a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít

o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel je invalidní důchodce, aby si mohl zajistit životní prostředky se musel zadlužit a již nebyl schopen půjčku splatit. Ze země původu odešel do České republiky proto, že jej v Mongolsku nechtěli přijmout do zaměstnání a v České republice se velmi dobře dodržují lidská práva a ctí se humanitární činnost pro postižené.

Stěžovatel v kasační stížnosti uváděl důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně k písm. d) uváděl, že krajský soud ve věci rozhodl bez jednání, přičemž vycházel z presumovaného souhlasu stěžovatele s takovým postupem. K tomuto stěžovatel doplnil, že výzva dle § 51 s. ř. s. byla stěžovateli doručována na nesprávnou adresu (do pobytového střediska v K. n. O.), kde se však nezdržoval, neb od srpna 2005 se zdržuje na adrese K., S. X, u své dcery a jejího manžela, tuto adresu i řádně nahlásil správnímu orgánu. Dovožoval, že označená výzva mu nebyla doručena a bylo mu tak upřeno právo na veřejné projednání věci garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

K označenému písm. b) citovaného zákonného ustanovení stěžovatel konkrétně uváděl, že žalovaný správní orgán nepřesně a neúplně zjistil skutkový stav věci. Doplnil, že správní orgán nezjišťoval skutečný zdravotní stav a jeho predikci do budoucna, a dovožoval porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 a § 46 správního řádu. Současně dovožoval, že splňuje podmínky § 13 zákona o azylu, a to z důvodu pobytu své dcery na území České republiky, jakož i z důvodu své osobní, zdravotní a sociální situace. Stejně tak namítal, že se soud nezabýval existencí překážek vycestování. Požadoval zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí soudu, krajský soud se vypořádal se žalobními námitkami stěžovatele, se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a je téhož názoru, že potíže stěžovatele nezakládají důvody pro udělení azylu podle § 12, či § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu, jak se v kasační stížnosti stěžovatel dovolává.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Co se týče obecných tvrzení stěžovatele k § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - stěžovatel obecně namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 správního řádu, resp. nedostatečné dokazování - odkazuje Nejvyšší správní soud souhrnně např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, vše viz www.nssoud.cz, které se vztahují k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79,

www.nssoud.cz), mohou být důvodem udělení azylu podle § 12 zákona o azylu pouze důvody spočívající v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatel má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště, avšak nikoliv důvody zdravotního charakteru.

K námitkám k § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. - stěžovatel uváděl, že výzva krajského soudu dle § 51 s. ř. s. mu nebyla účinně doručena a bylo mu tak upřeno právo na veřejné projednání věci garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – odkazuje Nejvyšší správní soud na obsah soudního spisu, ze kterého vyplývá, že stěžovatel označenou výzvu dle § 51 s. ř. s. převzal osobně (viz čl. 18a) dne 9. 5. 2006. Za této situace se tak jeví uváděné námitky jako bezpředmětné.

K námitce naplnění § 13 zákona o azylu odkazuje Nejvyšší správní soud na právní úpravu, podle které lze azyl dle § 13 udělit toliko rodinnému příslušníkovi azylanta, přičemž za rodinného příslušníka se považuje toliko manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu, přičemž označené podmínky stěžovatele evidentně nespĺňuje. Stejně tak nelze pod zákonné podmínky podřadit zdravotní či sociální situaci stěžovatele.

K námitce týkající se překážky vycestování pak Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 22. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 14/2003, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákon (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2007

č. j. 4 Azs 242/2006 - 60

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu